Enderrock | Enderrock | Actualitzat el 07/11/2019 a les 16:00

Guille Milkyway: «Fenòmens com OT són inherents a la cultura de l'espectacle»

Parlem amb el líder de La Casa Azul sobre el pas per l'Acadèmia d'Operación Triunfo com a professor de cultura musical popular

Guille Milkyway a La Casa Azul | Xavier Mercadé

El cantant, discjòquei i productor **Guille Milkyway** va demostrar ser un professor tan atípic com interessant en el pas per l'Acadèmia d'Operación Triunfo. El músic es va plantar al plató del concurs amb una gran trajectòria musical a les espatlles i sent líder d'un dels grups de referència indie del país, però sense gens d'experiència com a docent. Despertar la curiositat i submergir els concursants en el món de la cultura musical per poder-se alimentar de referències eren les seves metes principals d'impartir les classes que, sense cap mena de dubte, van ser de les més comentades i valorades pels espectadors a les xarxes socials. Entrevistem al cantant de **La Casa Azul** en el número Enderrock de novembre sobre el fenomen de masses del concurs televisiu musical.

El pop sempre ha sigut una màquina de crear fenòmens?
Fenòmens com OT són inherents a la cultura de l'espectacle i al *mainstream* de la cultura pop. Als seixanta, ja hi havia concursos de talents dels quals sortien personatges que després serien estrelles. Per no parlar de festivals con SanRemo, Eurovisió o l'OTI. Canvien les formes, però no deixa de ser el mateix.

Hi ha el prejudici que un artista sorgit d'un *talent show* ha de tenir menys credibilitat.
Hi ha diversos factors, i un dels més importants és que, efectivament, sembla que un artista que té èxit ha de tenir un bagatge. Però la història del pop ho desmenteix. Hi ha molts exemples de gent que no tenia cap mena de recorregut previ i de cop demostra un talent brutal. Contràriament, pot fer anys que ?*et pategis*' escenaris i saber-te de principi a fi la història de la música popular i no tenir talent.

Per què creus que després d'uns anys, quan la fórmula ja semblava esgotada, OT ha tornat a tenir èxit.
Des de la direcció del programa es van adonar que no podien seguir en la mateixa línia de les edicions anteriors, perquè l'antiga personalitat d'OT ja no era representativa de la gent jove actual. Ara mateix els joves ja s'han deslliurat de molts prejudicis, ja no hi ha tantes diferències com abans i s'interessen tant pel que sona a una radiofórmula com pels artistes de l'escena més *undergound*.

Un cas paradigmàtic va ser el d'Amaia.
Totalment! És una artista que tan aviat gaudeix de **Marcelo Criminal**, li agrada **Billie Eilish** o flipa amb **C. Tangana**. El perfil dels concursants de les últimes dues edicions ha encaixat de nou perfectament amb l'audiència a la qual va dirigida el programa. A més, són artistes molt diversos, perquè el disc de **Miki Núñez** no té res a veure amb el de l'**Aitana**, i el de l'**Aitana** també és diferent del d'**Alfred García**.

Com vas acabar sent professor de cultura musical a OT9?
Em va trucar Tinet Rubira i em va preguntar si m'interessaria fer-ho. La meva resposta va ser que no, perquè pensava que hauria d'aparèixer constantment a televisió.

Però et van convèncer.
Em va convèncer quan em va dir que no, que si no volia, no havia de sortir mai, ni un sol dia. Volien que anés a fer classes de cultura musical popular, però amb la mentalitat oberta. Em va dir que li semblava una llàstima que fins aleshores els concursants moltes vegades cantaven cançons de les quals no sabien absolutament res.

I això et va agradar.
Molt, perquè era una cosa que jo ja havia pensat anteriorment. Saber la història que hi ha rere les cançons els podria servir per oferir millors interpretacions. L'altre punt superinteressant era que em van demanar que la transmissió de coneixements no havia de ser dogmàtica, tractant per igual la irrupció del reggaeton com l'eclosió del punk. I la veritat és que l'aparició del trap té molt a veure amb el punk que també va tenir a veure amb l'aparició del jazz a inicis dels anys vint.

Abans d'OT ja havies estat jurat d'*Oh Happy Day* de TV3.
Va ser molt diferent, a *Oh Happy Day* volien algú totalment aliè al món de les corals que digués de forma sincera el que pensava. I així va ser, sobretot en la primera edició, en què tot era transparent i espontani.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=a4r8dIWwR4o